

Ineens zag hij 't scherp.

Twee vrouwen waren 't, voor hem uitgaande met vluggen tred. Dragen deden ze niets, voor zich uit misschien, maar dat was niet waarschijnlijk.

Hij overlegde.

Als hij ze aanriep, zouden ze noodeloos schrikken, misschien 'n keel opzetten van geweld, en als ze dan niks hadden, sloeg-ie 'n mal figuur.

Hij hoestte.

De vrouwen maakten 'n beweging van schrik en bleven staan. Tegelijkertijd kwam weer 't licht, 'n lantaarn, die hoog werd gehouden naar zijn richting.

„Goeien avond samen”, riep Vos, vlug naderbij tredend.

„Bè-jij 't Gerrit?” vroeg een vrouwenstem op ongerusten toon.

„Nec, maar 't is goed volk... goeien avond,” herhaalde Vos, nu vlak bij zijnde, maar op 't zelfde oogenblik bleef hij verrast staan.

„Hanneke!” riep hij uit.

Ze was het; ze had 'n oudere vrouw bij zich, die de lantaarn droeg en hem verbaasd met donkere vorschende oogen aanzag.

„Och...!” kraaide Hanneke verlegen lachend, „bè-je nou nog hier...” en dan tot de andere vrouw „dat 's dien heer moeder, da 'k laatst zei...”

„Ik maak jullie zeker aan 't schrikken hè?” vroeg Vos.

„'k Wist niet wat er ankwam,” antwoordde Hanneke, „mò-je nou nog jagen?”

„Nee, 'k wandel nou zoo maar es,” sprak Vos en dan tot de moeder, die hem van ter zijde sluw begluurde, „da's makkelijk zoo'n lantaarn.”

„Je kan anders niks zien,” antwoordde ze... „mot meneer door 't bosch?”

„Ja, 'k ga zoo naar den steenweg... 'k loop graag 's avonds... Zeg Hanneke,” vervolgde hij vroolijk, terwijl hij met z'n hand in z'n zak voelde en er iets uithaalde, „'k heb wat voor je meegebracht... 'k dacht dat 'k je nog wel es eerder gezien zou hebben met de koe...”

„Kijk nou toch...” sprak 't meisje verlegen en ongeloovig, terwijl ze staan bleef en 't pakje aannam.

De moeder, nieuwsgierig, lichtte bij, Hanneke wikkelde 't papier af, Vos lachte.

„'n Fleschje reuk...” zei Hanneke zacht en verrast, 'n flaconnetje bij de lantaarn houdend.

„Ja,” sprak Vos, 'n beetje verlegen met z'n figuur, „daar kan je wat van op je zakdoek doen, as je naar de kerk gaat of zoo, of anders...”

In eens zweeg hij.

Weer snierpte 'n schel gefluit door 't bosch.

De oude vrouw sidderde en zag met vonkelende oogen Vos aan; toen verborg ze de lantaarn snel onder haar schort.

„Wat is dat?” vroeg Vos.

„Dat benne uilen,” sprak de vrouw heesch en plotseling haar tred verhaastend, „kom alla... we motten harder loopen.”

„Mag ik mee?” vroeg Vos.

„Naar 't huis?” Ze stond stil en scheen even te aarzelen; toen sprak ze plotseling van toon veranderend: „Je mag meneer wel bedanken Hanne... dat za wel veel geld kosten zoo'n ding...”

Hanneke zweeg en snel mee voortstappend trok ze de stop van 't fleschje en rook er aan... „Oodeklonje...” sprak ze met 'n zucht van genot... „dat het Marie ook van d'r vrijer gehad”.

Vos beet op z'n lippen. Maar tegelijkertijd zag hij 'n zwarte onduidelijke massa voor zich. Hij wist wat 't was.

'n Hut, 'n vervallen uitgezakte keet, die altijd leeg stond, als ze er langs waren gekomen.

Maar de moeder trad, voorlichtend met de lantaarn, naar de deur en stiet die open.

„Komt er in,” sprak ze, bijna bevelend.

„Wonen jullie hier?” vroeg Vos verwonderd.

„Ja, ... al 'n week of zes, ... 'n slecht huis... maar d'r is niet anders...”

Vos vroeg niet verder, hij begreep hier armoede te zullen vinden en vermeed pijnlijke vragen.

Hij volgde de vrouw in 'n kaal vertrek, waar ze 'n klein petroleumlampje opstak, dat 'n zwak schijnsel wierp op 'n ruwe tafel, 'n paar matten stoelen, wat potten en pannen en in 'n hoek op den grond, 'n matras met dekens.